

De Nachtuilen 4
De nacht van de vuurvliegjes

Van Jeroen van Unen zijn eerder verschenen:

De Nachtuilen
De slang van Havilah
Het Hart van de Tijger

JEROEN VAN UNEN

DE NACHT
VAN DE
VUURVLIEGJES

DE NACHTUILEN 4

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Volg onze auteurs en boeken ook online.

© 2023 Jeroen van Unen

en uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld © JeRoen Murré

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 3809 4

ISBN 978 90 245 9234 0 (e-book)

NUR 284

www.jeroenvanunen.com

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

Ze stonden in de schaduw van hun ondergang.

Kolen, gloeiend als robijnen, sisten op een bed van as. Vlammen laaiden op – zo verzengend heet dat het pijn deed aan je ogen ernaar te kijken. Toch deden ze het.

Ze hadden geprobeerd te vechten. Ze hadden geprobeerd te vluchten. Nu stonden ze stijf in de wind, kijkend naar het vuur waarin hun toekomst besloten lag. Wat er ook gebeurde, niets zou zijn zoals het geweest was, of had kunnen zijn.

Bomen zo oud als de wereld kraakten, hun bladeren fluitend aan broze takken. Grotelijke schaduwen strekten zich uit over het land. Het drietal keek niet op of om, hun met modder besmeurde gezichten stoïcijns en onbewogen in het flakkerende roodoranje licht. Ooit waren het gezichten geweest van leiders, van heersers. Maar ze hadden te veel verloren. De lijnen in hun huid vertelden verhalen over een oorlog die ze niet konden winnen.

De reuzen waren gekomen en brachten koninkrijken ten val. De reuzen waren gekomen om de wereld schoon te vege. De reuzen waren gekomen en ze waren onoverwinnelijk.

Alle drie wachtten ze tot een van de anderen iets zou zeggen, de woorden zou spreken die gezegd moesten worden. Niemand wist waar ze de moed vandaan moesten halen. De grond schudde en in de verte klonk het geluid van kasteelmuren die werden verpulverd onder de hiel van hun vijanden.

‘Weten jullie zeker dat dit de beste optie is?’ vroeg de enige vrouw in het gezelschap. Ze leek verbaasd dat zij degene was die

de stilte had verbroken. Even blikte ze omhoog, naar het donker-grijze wolkendek dat zich op het naderende geweld leek voor te bereiden. 'Het is voor eeuwig,' vervolgde ze. 'Hoe zwaar het ook wordt, hoe graag we ook zullen willen stoppen, als we dit doen is er geen weg meer terug.'

Op de achtergrond klonken kreten en gejammer van gebroken verzet.

De twee mannen keken elkaar besluiteloos aan. Konden ze nog terugkrabbelen en hun lot accepteren, of was het te laat? Gedreven door wanhoop hadden ze de wetten waaraan ze gebonden waren al verbroken.

'Het is de enige optie,' zei de man met lichtelijk verschroeide bakkebaarden. 'We moeten het doen. Voor ons volk.'

De andere man staaarde in de hypnotiserende vlammen. Wie waren zij om zich deze krachten toe te eigenen? Zich boven de rest van hun volk te verheffen? Dit was verkeerd. Ze speelden met de wetten van de natuur, de wetten van de magie. Daarmee knoeien was je eigen lot bezegelen.

Hij rechtte zijn rug en wist wat hij moest zeggen, maar was te zwak om het te doen. Hij had gestolen wat geen sterveling toebehoorde. Hij was te ver gegaan om nog te stoppen.

De zilte geur van vervlogen magie hing zwaar in de lucht. Terwijl de grond nog eens schudde, werd de schaduw die de reuzen over hun rijk wierpen nog dreigender. 'Oké,' zei hij. Twee tranen rolden over zijn wangen omlaag en verdampten voordat ze van zijn kin konden vallen. 'We doen het.'

Ze bleven nog even staan, alsof de beslissing nog niet helemaal tot hen was doorgedrongen. Toen hieven ze eensgezind hun handen. De kolen in het vuur schoven opzij en drie stukken amberkleurig barnsteen kwamen bloot te liggen. In elk van de brokken zat een piepklein insect gevangen.

Mythen en legenden spraken over de verboden krachten die in de amber besloten lagen: onvoorstelbaar potente magie, af-

komstig uit de bron waar Moeder Aarde zich mee voedde. Te gevaarlijk om in de handen van stervelingen te belanden.

Was het maar beter beschermd of verborgen geweest. Dan had hij het nooit gevonden, dan hadden ze hier niet gestaan.

De aarde schudde opnieuw, heviger dan alle keren hiervoor. Zonder het te zien voelden ze de blik van de reuzen op zich. Angstaanjagende kreten schalden door de vallei.

'Tegelijk?' vroeg de vrouw. Haar metgezellen knikten, de een vastberaden, de ander aarzelend.

Eensgezind staken ze hun hand in het vuur en pakten ieder een brok barnsteen vast. Een woeste kracht kwam vrij, terwijl de stenen hun vaste vorm verloren. Stroperige vloeistof droop bijtend en tergend langzaam over hun vingers en viel sissend op de kolen, waarna de vlammen oplaaiden. Het zware wolkendek zwol aan en ontladde zich met zo'n harde klap op de aarde dat ze hun botten voelden rammelen.

Beetje bij beetje verdween de amberkleurige gevangenis rondom de drie vliegjes, die al snel onheil roken en zich uit alle macht probeerden los te wurmen. Maar voordat ze de kans kregen zich uit het restje barnsteen te bevrijden, sloten de tovenaars hun vuist.

Ze zochten elkaars blik en absorbeerden elk restje magie uit de gestolen artefacten. Langzaam maar zeker nam de kracht van de vuurvliegjes af en voelden De Drie zich machtiger worden en hun lot overstijgen. Ze negeerden hun pijn, totdat hun gesloten vuisten schoon waren en het vuur plotseling doofde.

Nalin huiverde onder donkergroene donderwolken. De wereld zweeg, alsof die niet kon bevatten – niet wilde bevatten – wat er zojuist was gebeurd. Hij keek op naar Anca en Ivor. In hun ogen zag hij dezelfde angst en afschuw die hij voelde. De levensmagie van de aarde vloeide door hun aderen. Van nu af aan waren ze met elkaar en met de magie verbonden.

De kreten van de reuzen verstomden. Zwijgend pakten Nalin,

Ivor en Anca elkaars hand vast en trotseerden ze de blik van hun vijanden, die met al hun macht boven hen uittorenden.

Nalin kneep zijn vuist samen. Er was geen weg meer terug.

DEEL I

SCHADUWEN

1

Tobias ontwaakte in duisternis.

Hij voelde de hitte van vuur op zijn huid en rook een donderstorm uit een ver verleden. Terwijl hij moeizaam overeind kwam, klampte hij zich aan die geur vast alsof het alles was wat hij had. Maar al snel werd de statische prikkeling in zijn neus vervangen door een zweem van desinfecterende zalf en artificiële dennengeur. De echte wereld drong zich aan hem op.

In etappen ontstond er een legendarische hoofdpijn: eerst het onaangename kloppen in zijn achterhoofd, gevolgd door een zeer bekende bijtende pijn achter zijn oogkas en daarna het tintelen van zijn hele schedel, wat een voorbode was van nog meer narigheid.

De rest van zijn lichaam ontwaakte ook, maar niet van harte. Zijn ribben waren flink beurs van de klap die hij op het wateroppervlak had gemaakt. Zijn stramme, afgematte spieren zeurden om de beurt om aandacht en zijn schouder voelde alsof iemand verscheidene pogingen had gedaan om die los te rukken. Tobias liet ze nog even wachten en hoestte taai slijm op dat zich in zijn keel had opgehoopt.

Met het dekbed waaronder hij wakker geworden was veegde hij zijn mond af. Voor zijn geestesoog zag hij het Denari-eiland nog gekanteld in de lucht zweven, terwijl hij hulpeloos naar beneden tuimelde. Zijn geluk was dat hij was gevallen voordat het eiland zich volledig had overgegeven aan de zwaartekracht.

Wat was er met de anderen gebeurd? Waren ze samen met het eiland mee de verdoemenis in genomen? Tobias durfde er niet te lang over na te denken, om te voorkomen dat de minieme hoop die hij had dat zijn vrienden de val overleefd hadden meteen in rook opging.

In plaats van op hoop concentreerde hij zich op woede. Het zoemen van de blauwe schilden bij de laatste tempel stond hem nog helder voor de geest. Als zijn moeder niet uit de wirwar van herinneringen tevoorschijn was gekomen om hem te behoeden voor wat hij op het punt stond te doen, was het Anca ongetwijfeld gelukt om Ivor te bevrijden en waren de rapen gaar geweest.

De vuile tang had hem en zijn vrienden om de tuin geleid. Tobias wist dat het nog niet voorbij was. Anca zou niet rusten voordat hij had gedaan wat ze van hem verlangde. Geen haar op Tobias' hoofd die erover dacht haar te helpen, maar wanneer je te maken hebt met een god heb je het niet altijd voor het kiezen.

In een poging zichzelf te kalmeren zoog Tobias een diepe teug lucht op via zijn neus en liet die langzaam via zijn mond weer naar buiten vloeien. Hij mocht nog zoveel zin hebben om Anca te vervloeken, eerst moest hij erachter zien te komen waar hij was. Het laatste wat hij zich herinnerde was dat hij door iemand uit het water werd getrokken.

Tobias sperde zijn ogen open en knipperde een aantal keer. Hoezo was het zo donker? Hij wreef in zijn ogen. Om hem heen was het doodstil. Het enige wat hij hoorde was zijn eigen hartslag en het ritselen van het dekbed terwijl hij op de rand van het bed ging zitten. Koude tegels onder zijn voeten lieten hem rillen. Plotseling zag hij iets. Nee, realiseerde hij zich, dat klopte niet helemaal. Hij zag nog steeds niets, maar toch leek het alsof er een waas over hem heen viel van iets wat nog donkerder was dan de duisternis

waarmee hij was wakker geworden.

Schaduwen... schaduwen van iets wat diep in hem zat en hem leek toe te fluisteren. Tobias kreeg geen lucht. De enige aan wie hij kon denken, was Alexei. Zij had als eerste de voortekenen gezien van wat de Godenmagie met hem zou doen. De angst die ze had uitgesproken was waarheid geworden: hij was blind.

Met dichtgeknepen keel kromp Tobias ineen. Hoe had dit kunnen gebeuren? Waarom had hij alles zo grandioos de mist in laten gaan? De paniek schoot door zijn lichaam, maar voordat hij zich door zijn emoties liet overrompelen, wist Tobias zichzelf tot de orde te roepen. Hij moest eerst weten waar hij was.

Op de tast schuifelde hij door de ruimte, totdat hij een gladde muur vond, waar hij langs schuifelde totdat hij een houten deur met grillige groeven voelde. Hij trok eraan. Potdicht.

‘Hallo?’ Tobias bonkte met zijn vuist tegen de deur. ‘Is daar iemand?’

Nadat de echo van zijn gebonk was weggestorven, keerde de absolute stilte terug.

‘Hallo?!’ probeerde hij opnieuw, wederom zonder antwoord of teken van leven.

Tobias zocht zijn weg terug naar het bed en slaagde er met een beetje geduld en brute kracht in om een spijl van het bed los te trekken. Hij zocht de deur weer en timmerde er hard tegenaan. Om de vier klappen stopte hij even om te luisteren en te roepen. Binnen twee minuten stond hij te zweten in alleen zijn onderbroek. Hij ademde zo zwaar dat hij niet opmerkte dat er ergens een traptrede kraakte.

De deur werd geopend op het moment dat Tobias de spijl met grote kracht liet neerkomen. Hij registreerde nog vaag het geritsel van kleren voordat een intense pijn door zijn

lichaam trok. De spijl kletterde op de vloer.

'Shit, sorry, Tobias,' klonk een vrouwenstem vanuit de deuropening. 'Het was niet mijn bedoeling om je pijn te doen. Het was een reflex.'

'Wie ben jij? Hoe ken je mijn naam?' Tobias' stem was enkele tonen hoger dan anders en hij voelde tranen in zijn ogen, wat wellicht iets te maken had met de plek waar hij zojuist een ferme trap had geïncasseerd.

'Mijn naam is Anna Miranda. Ik heb je uit het water gevist en in veiligheid gebracht.'

'Anna wie?' zei Tobias onvriendelijker dan hij bedoelde, maar hij kon het niet opbrengen zich daarvoor te verontschuldigen.

'Anna Miranda. Je kent me niet, maar ik ben hier om je te helpen.'

Tobias haalde bevend adem. 'Anna Miranda,' zei hij beheerst, 'zou je me kunnen vertellen waar ik ben?'

'Eh...'

Tobias beeldde zich in dat Anna ongemakkelijk naar hem glimlachte.

'Die vraag is iets lastiger te beantwoorden dan je zou denken,' vervolgde Anna. 'Wat ik je in ieder geval kan vertellen is dat we voorlopig veilig zijn. We zitten in iets wat ik het beste kan omschrijven als een bunker. Anca zal... Hé, luister je wel?'

'Ja, ik luister.' Tobias deed alsof hij even in gedachten verzonken was geweest en stelde zijn gehoor iets scherper op Anna's stemgeluid af.

'Hoeveel vingers steek ik op?' vroeg ze argwanend.

'Drie,' gokte Tobias zo overtuigend mogelijk, maar hij wist meteen dat hij het fout had.

'Tobias... ben je blind?'

Confronterende vragen zoals deze kreeg Tobias liever

niet. Hij deed een dappere poging de opkomende paniek op nieuw weg te stoppen. Tevergeefs. Hij was blind. Echt blind. Godenmagie vloeide door zijn lichaam zonder enige uitlaatklep. Zijn zicht was eraan gegaan. Wat zou hierna volgen?

Tranen trokken een heet spoor over zijn wangen. Hij wilde er niet aan denken, en hij wilde weten waar zijn vrienden waren. Maar bovenal wilde hij Anca onvergeeflijke dingen aandoen, haar vervloeken en verdoemen. Haar... haar...

'Kom.' Anna hielp hem terug naar het bed. Tobias trok het dekbed los en wikkelde het om zijn verkleumde benen en voeten terwijl hij op de bedrand ging zitten. Het bleef even stil.

'Het spijt me dat ik je pijn heb gedaan,' zei Anna om de stilte op te vullen. 'Ik schrok van je en reageerde voordat ik doorhad wat ik deed. Doet het pijn?'

'Nou ja, ik voel natuurlijk wel iets,' zei Tobias in een poging zich niet te laten kennen, terwijl in werkelijkheid een heftige pijn naar zijn onderbuik uitstraalde. 'Wie ben je, Anna? Heb je...?'

'... magie?' vulde Anna aan. 'Ja en nee. Dat is nogal een lang verhaal.'

Tobias gebaarde naar zijn ogen. 'Ik ga voorlopig nergens heen.'

'Ik ben niet met magie geboren,' begon Anna, 'maar sinds kort kan ik die wel zien en heb ik ook... bepaalde vermogens.'

Tobias' totaal verbijsterde gezicht ontlokte een lachje bij Anna. 'Weet je nog wat je vannacht hebt gedroomd?' vroeg ze.

'Je gaat me toch niet vertellen dat je een waarzegger bent, hè?'

'Natuurlijk niet. Ik vraag alleen of je nog weet waar je over droomde.'

'Ik droomde over vuur en onweer,' zei Tobias na even nagedacht te hebben. 'En over tovenaars.'